

почва да го учи, какъ да живѣе. Щомъ любовта отсѣтствува, човѣкъ се натѣква на противоречия, ограничения, страдания, мѣнотии и намира, че животътъ нѣма смисълъ. Това се отнася и до физическия, и до духовния животъ на човѣка. Любовта разрешава всички противоречия, всички мѣнотии.

Двама души пѣтуватъ заедно къмъ единъ планински връхъ. Единиятъ носи въ ржката си шише съ вода, а другиятъ върви празенъ. По едно време вториятъ ожаднява и моли първия да му даде шишето си, да пие вода. — Не давамъ. Ще имашъ търпение. Като извървимъ още единъ километъръ, тогава ще ти дамъ да пиешъ. — Много съмъ жаденъ, дай ми малко вода. Страдамъ отъ жажда. Като не може да задоволи жаждата си, той започва да мисли, какъ да се домогне до шишето, да пие вода. — Защо първиятъ пѣтникъ не задоволява желанието на другаря си? — Той е уменъ човѣкъ, знае, че следъ десетъ минути ще стигнатъ до единъ чистъ планински изворъ, дето и двамата ще пиятъ отъ неговата кристална вода. Ако другарьтъ му пие вода отъ шишето и уталожи жаждата си, нѣма да усѣти благотворното влияние на чистия планински изворъ. Наистина, следъ десетъ минути тѣ се намиратъ предъ извора. — Хайде да поседнемъ предъ този изворъ. Ето, вземи шишето, и пий отъ него! — Не, щомъ съмъ предъ този изворъ, не се нуждая отъ водата на твоето шише. Благодаря ти, че не